

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2008. év december hó 2. napján tartott tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az emberölés bűntettének kísérlete és más bűncselekmények miatt a vádlott ellen indult büntető ügyben a Heves Megyei Bíróság 1.B.510/2006/126. számú ítéletét **annyiban változtatja meg**, hogy a vádlott emberölés bűntette kísérleteként értékelt cselekményét **2 rb. foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetés bűntettének** (Btk.171.§ (1) és (3) bekezdés I. fordulat) **minősíti**.

A vádlott főbüntetését 7 (hét) év fegyházra **enyhíti**.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja**.

Az első fokú ítélet kihirdetésétől a mai napig a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Heves Megyei Bíróság a 2008. március 12. napján kelt 1.B.510/2006/126. számú ítéletével a vádlott bűnösségét emberölés bűntettének kísérletében [Btk. 166.§ (1) bekezdés és (2) bekezdés f/ pont], löfegyverrel és lőszerez visszaélés bűntettében [Btk. 263/A.§ (1) bekezdés a/ pont], önbíráskodás bűntettében [Btk. 273.§ (1) bekezdés], testi sértés vétségében [Btk. 170.§ (1) bekezdés], garázdaság vétségében [Btk. 271.§ (1) bekezdés] és rongálás vétségében [Btk. 324.§ (1) bekezdés és (2) bekezdés a/ pont] állapította meg, s ezért őt - részben mint különös visszaesőt, részben mint visszaesőt - 11 év fegyházbüntetésre és 8 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Az első fokú bíróság rendelkezett még az előzetes letartóztatás beszámításáról, elkobzásról, bűnjelek megsemmisítéséről és a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítéletet az első fokon eljáró ügyész tudomásul vette, a vádlott az ok megjelölése nélkül, a védő az emberölés bűntette kísérletének vonatkozásában felmentés, egyebekben a kiszabott büntetés enyhítése végett fellebbezett.

A védő fellebbezésének írásos indokolásában és perbeszédében a tárgyaláson elsősorban az első fokú bíróság által megvalósított lényeges eljárási szabálysértés miatt az ítélet hatályon kívül helyezését, másodsorban az önbíráskodás büntette tekintetében bizonyítottság hiánya, a garázdaság vétsége miatt pedig bűncselekmény hiánya miatt a vádlott felmentését kérte. Indítványozta továbbá, hogy az ítéletben emberölés büntette kísérleteként értékelt cselekményt garázdaságként, vagy erős felindulásban elkövetett emberölés büntette kísérleteként értékelje a másodfokú bíróság.

A védő egyetértett a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség átiratában a telefonlehallgatás anyagával kapcsolatban írtakkal. Azt csupán annyiban egészítette ki, hogy az ítéleti tényállás a vádlott lehallgatott beszélgetéseire épül, azok kirekesztésével a másodfokú bíróság tiltott módon egy új tényállást lenne kénytelen megállapítani, ezért csak a megyei bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésével és az első fokú eljárás ismételt - más bíró általi - lefolytatásával hozható olyan ítélet, amely a vádlottal szembeni elfogult ítélkezés látszatát is kerüli.

Az önbíráskodás büntettével kapcsolatban a védő részletes indokolással az első fokú bíróság mérlegelési tevékenységét vitatta és végkövetkeztetéseként a vádlott, illetve - a védő szerint érdektelen - tanú vallomása alapján annak megállapítását kérte, hogy a vádlott a sértett¹-et annak tiszteletlen magatartása, nem pedig a tartozás behajtása miatt ütötte meg.

A garázdaság vétsége tekintetében a védő hasonló módszerrel élve, ugyancsak azt fejtegette, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékokat más módon kellett volna mérlegelni, ami a vádlott felmentéséhez kellett volna, hogy vezessen. Vitatta ugyanakkor, hogy a vádlottnak a nyílt utcán, vita után a haragosának autóját megrongáló magatartása alkalmas-e a garázdaság törvényi tényállásának megállapítására.

Az emberölés büntette kísérletével kapcsolatban a védő iratellenesnek találta az első fokú ítélet azon megállapítását, hogy sértett². és sértett³. a házuk előtt az utcán állt, amikor a vádlott lövéseket adott le rájuk. Azt állította, hogy a vádlott szándéka nem fogta át a halálos eredmény bekövetkeztének lehetőségét, ezért a lövések leadása csak garázdaságként értékelhető. E körben a védő hivatkozott még arra is, hogy ha a másodfokú bíróság a garázdaságot nem látja megállapíthatónak, akkor a cselekményt erős felindulásban elkövetett emberölés kísérleteként kell minősíteni.

A büntetés kiszabásakor irányadó körülmények közt a védő indítványozta az időmúlás, mint nyomatékos enyhítő körülmény, valamint az eshetőleges szándék, a vádlott indulatos állapota, a szerelemfáltás, mint motívum, a távoli kísérlet, a sértettek felróható közrehatása figyelembe vételét is, erre tekintettel, pedig a kiszabott büntetés jelentős csökkentését.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.332/2007/3. számú átiratában az első fokú bíróság által megállapított tényállást részben felderítetlennek és hiányosnak tartotta. Álláspontja szerint szükséges a vádlott elmeorvos-szakértői vizsgálata és hiányzik a tényállásból a vádlott által használt fegyver hatóerejének leírása, valamint elmaradt annak rögzítése, hogy a vádlott milyen távolságból adta le a lövéseket.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség átiratában úgy találta, hogy az emberölés büntettének kísérlete és az önbíráskodás büntette vonatkozásában a megyei bíróság tévesen tekintette bizonyítéknak a telefonlehallgatások anyagát, ugyanis a felhasználás idején (2008. január 1-től) hatályban lévő Be. 206/A.§-ában foglalt feltételek nem állnak fenn, mert a titkos információgyűjtést végző szerv egyáltalán nem tett feljelentést, valamint a (6) bekezdésben írt feltétel - ügyészi indítványra nyomozási bírói határozat a beszélgetések tartalmának bizonyítékként történő felhasználására - ugyancsak nem teljesült. Az ügyészi álláspont szerint a Be. 78.§ (4) bekezdés értelemszerű alkalmazásával a tényállásból ki kell rekeszteni a lehallgatott beszélgetések tartalmára utaló részeket.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője **perbeszédében** az átiratban foglaltak fenntartása mellett, a védő fellebbezésének indokolásában a cselekmények minősítésének megváltoztatására irányuló kérelmének elutasítását - azzal a megjegyzéssel, hogy az első fokú ítéletben emberölés büntette kísérleteként értékelt cselekmény a BH 2004. évi 168. számú jogesetére figyelemmel esetleg foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetés büntettként minősülhetne - indítványozta. További súlyosító körülményként kérte figyelembe venni a különösen veszélyes eszköz használatát és a többszörös halmazatot, illetőleg a tényállás általa kért kiegészítése után az első fokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A vádlott az utolsó szó jogán kijelentette, hogy az emberölés büntette kísérletében nem érzi magát bűnösnek, a többi cselekményért vállalja a felelősséget.

A vádlotti és a védői fellebbezés **részben alapos**.

A Fővárosi Ítéltábla a vádlotti és a védői perorvoslatok folytán bírálta felül az első fokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárását. Ennek eredményeként megállapította, hogy a Heves Megyei Bíróság nagyrészt a perrendi szabályoknak megfelelően folytatta le a bizonyítási eljárást, ügyfelderítési kötelezettségének szinte hiánytalanul eleget tett. Az első fokú bíróság a rendelkezésére álló bizonyítási anyagot értékelési körébe vonva, a bizonyítékokat egyenként és egymással is egybevetve mérlegelte, és e tevékenységéről részletesen számot is adott.

A tényállás azonban kiegészítésre szorult, ezért a Fővárosi Ítéltábla - a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség bizonyítási indítványnak helyt adva - a Be 353.§-a alapján bizonyítást vett fel és elmeorvos-szakértői vélemény beszerzését rendelte el a vádlott beszámítási képességével kapcsolatban, majd az igazságügyi elmeorvos-

szakértő és az igazságügyi orvosszakértő által elkészített elmeorvos- szakértői véleményt a tárgyaláson felolvastva a bizonyítás anyagává tette.

A Heves Megyei Bíróság eljárási szabálysértést követett el akkor, amikor a titkos információgyűjtés eredményeként keletkezett telefonlehallgatási anyagot a tárgyaláson felhasználta, majd bizonyítékként értékelte, de ez az eljárási szabálysértés nem bírt lényeges hatással a vádlott büntetőjogi felelősségéről való döntést illetően, így a Be. 375.§ (1) bekezdése szerinti okból az első fokú ítélet hatályon kívül helyezése nem vált szükségessé, ugyanis a szabálysértés orvosolható volt a lehallgatási jegyzőkönyvekből nyert adatok mellőzésével.

A titkos információgyűjtés időpontjában - 2006. január 27. és 28. napja - hatályos Be. 205.§ (4) bekezdése szerint a külön törvény alapján a nyomozást megelőzően a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (Rtv.) alapján végzett titkos információgyűjtés (200.§ (3) bekezdés) eredményét, annak a büntetőeljárásban történő felhasználásáig, csak a külön törvényben meghatározottak ismerhetik meg. A 206.§ (3) bekezdése értelmében a titkos információgyűjtés eredménye a büntetőeljárásban az általános szabályok szerint is csak akkor használható fel [Be.76.§ (2)], ha a 201.§-ban meghatározott feltételek mellett a személyhez és célhoz kötöttség is fennáll. A titkos információgyűjtést a foganatosításakor hatályban lévő jogszabályoknak megfelelően folytatták le az arra feljogosított hatóságok.

2006. július 1-től a 2006. évi LI. törvény módosította a vonatkozó rendelkezéseket, külön szabályozta a titkos adatszerzést, valamint a titkos információgyűjtés eredményének felhasználását. (Be.206.§ és 206/A.§)

Az elsőfokú ítélet meghozatala előtt a 2007. évi CLXXXIII. törvény ismét módosította 2008. január 1. napjától a Be. V. címében foglalt vonatkozó eljárási szabályokat, amelyek az ítélet kihirdetésekor már hatályban voltak.

A titkos információgyűjtés időpontjában hatályos jogszabályok vizsgálata kapcsán az Alkotmánybíróság 2/2007. (I. 24.) AB határozatával megállapította, hogy a Be. 206.§ (3) bekezdése alkotmányellenes, ezért azt 2007. december 31. napjával megsemmisítette. Az Alkotmánybíróság leszögezte, hogy a 2006. június 30. napjáig hatályban volt szabályozás a titkos eszközök és módszerek alkalmazása terén az egymásra épülő törvényekben - jelen esetben az Rtv. és a Be. - egymással sem céljaikat, sem fogalmi rendszerüket tekintve össze nem egyeztethető szabályokat tartalmaztak, tág teret adtak az önkényes jogértelmezésre, amely megkérdőjelezi a tisztességes eljárást biztosító bizonyítás törvényességét. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a titkos információszerzés anyaga nem része a büntető iratoknak, ahhoz sem az ügyben dönteni jogosult bíró, sem a védelem nem fér hozzá. Az alkalmazás folyamatáról az okirat csupán a jelentés készítője által szükségesnek ítélt mértékig tartalmazott tájékoztatást. Összességében az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a 2006. június 30-ig fennálló tartalommal a Be. 206.§ (3) bekezdése alkotmányellenes volt. Sértette az Alkotmányból levezethető jogbiztonságra és az eljárási garanciákra vonatkozó alkotmányi

követelményeket, beleütközött az 57.§ (3) bekezdése által garantált védelemhez való és ezzel összefüggésben a tisztességes eljáráshoz való jogra vonatkozó rendelkezésekbe.

A Fővárosi Ítéltábla ezért az alkotmányellenes rendelkezések alapján folytatott eljárás során keletkezett bizonyítékokra úgy tekintett, hogy azok felhasználása sérti a Be. 78.§ (4) bekezdésében foglalt szabályt, mert egy jogállamban kizárt, hogy a bíróság olyan jogszabályt alkalmazzon, amelynek alkotmányellenességét az Alkotmánybíróság megállapította. Olyan bizonyítási eszközről származó ténynek kell tekinteni az így nyert adatokat, amelyek a résztvevők eljárási jogainak jelentős korlátozásával jöttek létre és a tisztességes eljárás elvébe ütköznek, így a büntetőeljárásban nem használhatóak fel.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség indítványában - amelyhez a védő is csatlakozott - részletezett jogi indoklás ugyancsak helytálló, mert az ítélet kihirdetésekor, tehát a telefonlehallgatás anyagának felhasználásakor, hatályban lévő Be. 206/A.§ (1) bekezdésének b/ pontja értelmében a titkos információgyűjtést végző szerv haladéktalan feljelentési kötelezettsége nem teljesült, illetve a Be. 206/A.§ (6) bekezdése szerinti nyomozási bírói határozat sem állt rendelkezésre. A Fővárosi Ítéltábla elsősorban más jogi indokkal adott helyt az ügyészi és védői indítványnak, de a kérelmeknek megfelelően kizárta a bizonyítékok sorából a telefonlehallgatások anyagát.

A Fővárosi Ítéltábla a Be. 352.§ (1) bekezdésének a/ pontja szerint, a felvett bizonyítás eredményeképpen és az iratok alapján, az alábbiak szerint helyesbíti, illetve kiegészíti az ítéleti tényállást:

Az ítélet személyi részét kiegészíti azzal, hogy a vádlott jelenleg sem szenved, illetve a cselekmények elkövetésekor sem szenvedett elmebetegségben, gyengeelméjűségben, tudatzavarban, személyiségzavarban, szellemi leépülésben, amely képtelenné tette, vagy korlátozta volna abban, hogy cselekménye következményeit felismerje és a felismerésnek megfelelően cselekedjék. (A másodfokú eljárás során beszerzett elmeorvos-szakértői vélemény alapján.)

Az ítélet 8. oldalán a tényállást kiegészíti azzal, hogy a vádlott által használt fegyverrel legfeljebb 50 m-re adható le célzott lövés, de a kilőtt lövedék ölő hatása kb. 1000 m-ig terjed. (Az első fokú eljárásban keletkezett fegyverszakértői vélemények.)

Ugyancsak a 8. oldalon kiegészíti azzal, hogy a vádlott az utolsó lövések leadásakor a család kapubejárójával közel párhuzamosan, a felezővonal közelében, szinte megállva, a háztól 10-12 méter távolságra volt. (A helyszíni szemle jegyzőkönyve.)

Az ítélet 4. oldal harmadik bekezdésének harmadik mondatától: „tanú1. a tartozás miatt a vádlottat kereste ...”, a bekezdés végéig: A 2006. év január hó 27. napján 19 óra 20 perckor folytatott telefonbeszélgetésben tanú1. közölte a vádlottal, hogy 20 óra felé érkezik” terjedő részt **mellőzi**.

Ugyancsak a 4. oldalon a teljes ötödik bekezdést és a hatodik (utolsó) bekezdés utolsó mondatát **mellőzi**.

Az 5. oldal harmadik bekezdésének negyedik mondatától: „A vádlott 2006. év január hó 17. napján 22 óra 46 perctől ...”, a bekezdés végéig: „vádlott: várni” terjedő részt **mellőzi**.

A 6. oldal negyedik - a B fölötti - bekezdését teljes egészében **mellőzi**.

A 9. oldal első bekezdését ugyancsak teljes egészében **mellőzi**.

Az így kiegészített, helyesbített tényállás minden vonatkozásban megalapozott és miután az elsőfokú bíróság eleget tett a törvényben írt indokolási kötelezettségének, ezért az irányadó volt a fellebbezési eljárásban. Az első fokú ítélet bizonyítékokat mérlegelő és azokat egymással összevető részéből a másodfokú bíróság mellőzi a telefonlehallgatás anyagára történő utalásokat.

A Heves Megyei Bíróság a szükséges részletességgel foglalkozott a vádlott vallomásával. A vádlott nem vitatta a löfegyverrel és lőszerrel visszaélés bűntette, a rongálás vétsége, a garázdaság vétsége és a testi sértés vétségeként értékelt cselekmények elkövetését. Az önbíráskodás büntetvével kapcsolatban azt a védekezést terjesztette elő, hogy sértett1-et csak a vele szemben tanúsított tiszteletlen magatartása miatt ütötte meg. Az emberölés bűntette kísérleteként megjelölt bűncselekményről azt állította, hogy nem sértett3-ra és sértett2-re lőtt - ők nem is voltak az utcán - hanem ijesztésül a házukra.

Az önbíráskodás bűntette és a testi sértés vétsége vonatkozásában a Heves Megyei Bíróság a rendelkezésre álló vádlotti vallomást és a vádlottal közel azonos tartalmú vallomást tevő tanú 1. és tanú 2. tanúvallomását összevetette a sértett, tanú3. és tanú4. vallomásával, valamint a rendelkezésre álló látlelettel, és a fenti bizonyítékok alapján megalapozottan állapította meg az ítéleti tényállást. A telefonlehallgatások kirekesztése után is elég adat áll rendelkezésre a bűnösség megnyugtató megállapításához, az első fokú bíróság bizonyítékokat mérlegelő tevékenysége e cselekmények vonatkozásában is teljes.

Az első fokú ítéletben emberölés bűntette kísérleteként megnevezett cselekménnyel kapcsolatban a helyszíni szemle során rögzített adatokat a Heves Megyei Bíróság igen alapos bizonyítási kísérlet során ellenőrizte és a szükséges mértékben pontosította. Az ott nyert adatok meggyőző mérlegelése során rekesztette ki a bizonyítékok közül tanú5. tanúvallomását. Hasonló körülménnyel végzett mérlegelő tevékenysége eredményeképpen megalapozottan foglalt állást oly

módon, hogy tanú6. tanúvallomása nem alkalmas arra, hogy az ítéleti tényállás alapjává váljon.

A telefonlehallgatások során keletkezett adatok mellőzése után, ebben az esetben is megfelelő bizonyítékok állnak rendelkezésre annak megállapításához, hogy a vádlott az általa is elismert helyekről és módon lövéseket adott le a ház irányába. sértett3. és sértett2., illetve tanú7. és tanú8. tanúvallomása megegyezik abban, hogy a két sértett az első lövés leadásakor a kapu előtt tartózkodott, míg a vádlott és tanú5. azt állította, hogy a lövések leadásakor senki sem volt az utcán. Az egyéb bizonyítékok - fegyverszakértői vélemények, helyszíni szemle jegyzőkönyve és a bíróság által foganatosított bizonyítási kísérlet - fontos adatokat tartalmaznak és aggálytalanul figyelembe is vehetőek, de a vádlott és a felsorolt tanúk vallomása közötti ellentmondás feloldására nem alkalmasak. A fegyverszakértők által egybehangzóan előadottak szerint nem kizárható, hogy a vádlott célzott lövés helyett irányzott lövéseket adott le. A megyei bíróság a felsorolt bizonyítékok okszerű, a logika szabályaival sem ellentétes mérlegelő tevékenysége után meggyőző indokolással helyezkedett arra az álláspontra, hogy a két sértett az első lövéskor az utcán tartózkodott, majd azután sietve bemenekültek a kapu alá, és azt igyekeztek becsukni.

A bizonyítékok mérlegelése során kifejtettek közül az ítélőtábla kirekeszti az ítélet 18. oldalán a sértett2. és sértett3., illetve az ítélet 31. oldalán a tanú6. büntetett előéletére vonatkozó megállapításokat, mert azok nem függenek össze a jelen eljárással.

Erre tekintettel a védői fellebbezés a hatályon kívül helyezést indítványozó részében -miután tartalma szerint a tényállás megállapítását és a bizonyítékok mérlegelését támadja - nem volt elfogadható.

Valamennyi bűncselekmény tekintetében okszerű a vádlott bűnösségére levont következtetés, de az emberölés büntette kísérleteként értékelt cselekmény minősítése nem felel meg a büntető anyagi jogi rendelkezéseknek.

Az irányadó tényállás szerint a vádlott olyan módon adott le több mint 40 m távolságból a két sértett irányába lövést, hogy közben még a gépkocsija vezetésére is figyelmet kellett fordítania, mert bal kezével a kormányt fogta, jobb kezében a pisztollyal átnyúlt rajta és úgy tartotta ki a pisztolyt a gépkocsi ablakán, majd lőtt vele. Az aggálytalannak ítélt és elfogadott fegyverszakértői vélemény szerint az egyébként igen nagy tűzerejű fegyverrel maximálisan 50 m-re lehet célzott lövést leadni - a lövés leadása e távolsághoz igen közel volt - de ez nyilvánvalóan gyakorlott lövőre vonatkozik és nem gépkocsivezetés közbeni helyzetre, amikor a vádlottnak szükségszerűen meg kell osztania a figyelmét a gépkocsi vezetése és a fegyver kezelése között. E lövés után olyan magasan - a talajszinttől 118,5 cm-re - csapódott a lövedék a ház falába, amely alkalmas volt arra, hogy az utcán lévő sértetteknek komoly sérülést okozzon.

A további lövések leadásakor a két sértett fedezékben volt, a vádlott ekkor már jóval közelebb ért a sértettek házához, de figyelmét továbbra is meg kellett osztania a gépkocsi vezetése és a lövések leadása között. Magatartásának önveszélyes mivoltát bizonyítja az is, hogy utolsó véletlen lövésével szétlőtte a saját gépkocsija visszapillantó tükrét is.

A fenti adatok tükrében nem lehet kétséget kizáró módon következtetni arra, hogy a vádlott szándéka - e körben végig következetes vallomása ellenére - a sértettek megölésére irányult volna, de az megállapítható, hogy a két sértett testi épsége a vádlott magatartásának következtében közvetlen veszélybe került és ezt a veszélyhelyzetet a vádlott egyenes szándékkal - azt kívánva - hozta létre.

A Btk. 171.§ (4) bekezdése értelmében a lőfegyver használatára és kezelésére vonatkozó szabályok foglalkozási szabálynak tekintendők, annak a személynek az esetében is, aki - mint a vádlott - nem rendelkezik az ehhez szükséges engedéllyel.

Tehát a vádlott a foglalkozási szabály megszegésével a közvetlen veszélyhelyzetet szándékosan idézte elő, a sértettek felé leadott lövésekkor tisztában volt azzal, hogy magatartásának következményeképpen valaki megsérülhet, nem számolhatott azzal sem, hogy az esetleg gurulatot kapó lövedékek hová csapódnak, de szándéka a veszélyhelyzet kialakításán túl nem terjedt.

Ezért a Fővárosi Ítéltábla az első fokú ítéletben emberölés büntette kísérleteként értékelt cselekményt - a sértettek számához igazodóan - 2 rb. a Btk.171.§ (1) és (3) bekezdés I. fordulat szerinti foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetés büntettként minősítette.

Az önbíráskodás büntettével kapcsolatban a védő felmentésre irányuló indítványa alaptalan, mert a megállapított tényállásból okszerűen következik a jogos vagyoni igénynek jogellenes módon érvényt szerezni kívánó magatartás célzatossága.

A garázdaság vétségével kapcsolatban a védő felmentésre irányuló indítványa ugyancsak alaptalan. A vádlott azon magatartása, hogy egy forgalmas utcán, hosszabb időn keresztül tartó veszekedés, kiabálás után betöri egy gépkocsi szélvédőjét, nyilvánvalóan alkalmas arra, hogy másokban megbotránkozást vagy riadalmat keltsen.

A büntetés kiszabása kapcsán figyelembe veendő körülményeket az első fokú bíróság általában helyesen sorolta fel.

A minősítés megváltoztatása miatt az enyhítő körülmények közül mellőzni kellett a kísérletre való utalást. További súlyosító körülmény a vádlott által megvalósított bűncselekmények többszörös halmazata.

Figyelemmel az első fokú ítéletben írt, legsúlyosabban büntetendő bűncselekmény minősítésének megváltozására, a vádlott által elkövetett bűncselekmények tárgyi

súlyára és valamennyi bűnösségi körülmény nyomatékára, a Fővárosi Ítéltábla az első fokú bíróság által kiszabott főbüntetést eltúlzottan súlyosnak találta, ezért azt 7 évi fegyházbüntetésre enyhítette, a közügyektől eltiltás mellékbüntetés mértékének érintetlenül hagyása mellett.

A másodfokú bíróság nem találta alaposnak a védő indítványát a szabadságvesztés eggyel enyhébb fokozatban való végrehajtására, ugyanis a Btk. 45.§ (2) bekezdésében foglalt feltételek közül sem a vádlott személyiségére, sem a bűncselekmények indítékára vonatkozó különös méltánylást érdemlő körülmények nem állapíthatók meg.

A Fővárosi Ítéltábla a Heves Megyei Bíróság ítéletét a Be. 372.§. (1) bekezdése alapján változtatta meg, az egyéb - törvényes - rendelkezéseit pedig a Be. 371.§ (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

A vádlott előzetes letartóztatásának további beszámítása a Btk. 99.§ (1) bekezdésén alapul.

Felhívja a Fővárosi Ítéltábla a Heves Megyei Bíróságot a vádlottal szemben az összbüntetési eljárás lefolytatására.

Budapest, 2008. év december hó 2. napján

. Szigeti Ágnes s.k.
tanács elnöke

Dr. Rédei Géza s.k.
előadó bíró

Dr. Hildenbrand Róbert s.k.
bíró

A Heves Megyei Bíróság 1.B.510/2006/126. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 2.Bf.225/2008/10. számú ítélete folytán 2008. év december hó 2. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2008. év december hó 2. napján

Dr. Szigeti Ágnes s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

tisztviselő